

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"



פרשיות שבת הגדול - חג הפסח תשפ"ד • עלון מס' 137

השגחה שבועית

מאה קומות בבת אחת

"סבלנות!" אומר האב לבנו הקטן, "אתה רק בן שלוש. קודם תלמד את האותיות והנקודות, ורק אחרי זה חומש ומשניות. לא ברגע אחד לומדים מתוך הגמרא הגדולה". יש סדר בעולם. יש הדרגה. אי אפשר לקפוץ ברגע אחד לרום המעלה. גם יהודי מבוגר, שזה עתה התחיל להכיר את בוראו, יש לו דרך לעשות. לא מצפים ממנו בבת אחת לדרגה הגבוהה ביותר.

אולם בפסח קרה משהו יוצא דופן. השם 'פסח' הוא משום שהקב"ה דילג מבית מצרי למשנהו ופסח על בתי ישראל. האר"י הקדוש מגלה (פע"ח שער כא), כי שם החג 'פסח' מסמל את מהותו הפנימית של החג. דילוג על כל התהליכים הטבעיים, קפיצה בבת אחת.

כלל ישראל היו במצב רוחני קשה ביותר. חז"ל אומרים על הפסוק "ואת ערום ועריה" - שבני ישראל היו ערומים ממצוות. והנה, בפעם אחת, הגיע הקב"ה ודילג על כל הסדר הרגיל, בני ישראל הגיעו להשגות כל כך גבוהות, והם נמשכו אחרי הקב"ה בכל נימי נפשם. הם דילגו על כל התהליכים, ובבת אחת התעלו מהמקום הנמוך והשפל ביותר עד לרום הפסגה של דבקות בה'.

הקפיצה הזאת מתרחשת כל שנה! לפעמים עומד יהודי במצב שהוא מרגיש: אני לא יכול, מי אני שאקום? הרי אני במצב כל כך גרוע. גם אם אעשה את כל המאמצים, אצטרך לעבור כל כך הרבה... היאוש מאיים עליי.

יהודי צודק. האדם לא יכול כלום, אבל הקב"ה כל יכול. ברגע אחד הוא יכול להגביה את כל אחד לרום המעלות. הרה"ק רבי יואל מסאטמער ז"ע המשיל זאת לאדם שביקש מחברו: נא בא אלי לביתי, לקומה מאה. החבר לא הביין - איך אתה רוצה שאעלה מאה קומות? והחבר עוד הוסיף לבקש: אני רוצה שתעשה זאת בשישים שניות. כאן הוא כבר ממש לא יכול לבלוע את הבקשה. איך אתה חושב שאני אמור לעלות מאה קומות בתוך דקה? זה אמור לארוך לפחות שעותיים.

אבל אם החבר חכם, הוא מבין שמה שעליו לעשות זה רק פסיעה אחת ולחיצה אחת. להיכנס למעלית וללחוץ על קומה מאה.

הקב"ה לא מבקש מאתנו לעלות בכוחנו הדל מאה קומות, הוא רוצה מאתנו רק את הפסיעה והלחיצה האחת הזאת. אפשר לומר שהפסיעה לתוך המעלית זאת האמונה, והלחיצה זו התפילה. אחרי שיהודי מאמין שהקב"ה יכול לקחת אותו ברגע למקום הגבוה ביותר, הוא מתפלל על כל דבר ודבר, בלי גבול.

להאמין ולבקש בחג הזה שהקב"ה יעלה אותנו למקום הגבוה ביותר, למקום הטוב ביותר, גם ברוחניות וגם בגשמיות.

פסח כשר ושמח!
פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

השתדלתי ו...

חמורים בתחבורה, וגם כשכבר סוף סוף הגיע הרכב, היו פקקים גדולים בכביש, והחבילה לא הגיעה בזמן לנמען; רצייתי לעזור למישהו להכניס את הבן שלו לשיבה, וביצעתי כמה טלפונים לאנשים חשובים ואפילו התבזיתי קצת, אבל הבחור לא התקבל לשיבה שהאבא רצה; הבגד שלא תוקן לשביעות רצון; השידוך שלא נסגר; השיפוץ שלא נגמר; המידע שלא עבר; המחיר שלא ירד; החשבון שנשאר במינוס, והדירה שלא נמכרה...

לא פעם היצר מנסה להכשיל את האדם ברגשות אשם מיותרים. תראה - כך הוא אומר לו בקול חמור - איזה לא יוצלח אתה, וכמה אתה לא שווה, שאפילו לעשות איזו טובה ליהודי אתה לא מצליח. הוא מכניס באדם מחשבות מחלישות, ומונע ממנו להתגייס בפעם הבאה לטובת החבר. רבינו אומר שם: **ואם ימנע ממנו ולא יזדמן לו לעשותו, אל יאשים נפשו.** רגשי האשמה מיותרים לחלוטין. כי כל הסיבה שהטובה לא יצאה לפועל היא **כי היתה סיבה מעם השם**. כך גזר מלך עליון! זה נראה שזה בגלל התחבורה או המשגיח או השכן או הטעות, אולם הסיבה האמיתית היא שזה היה רצון ה'! איך אמרנו בהתחלה? - כשרוצים לעשות משהו, אומרים 'אם ירצה ה''. לפעמים ירצה, ולפעמים לא ירצה...

ובכן, נישאר שלווים עם חוסר ההצלחה, ובל נשכח את הדרכתו של רבינו שם, **ויודיע את חברו שלא קיצר אחר שיטרח וישתדל בו בעצמו.** להגיד לחבר מה שהיה כאן. לומר לו במילים פשוטות שעשינו כל מה שיוכלנו. ניכרים דברי אמת, וכשהחבר יאמין שבאמת השתדלנו, הוא יבין ויסלח ואפילו יודה.

כמה טוב לנהוג לפי ההדרכה של שער הבטחון. כמה רגשות קשים חוסכת מאיתנו ההתנהגות הנכונה. לא גאווה, לא כעס, זעם והקפדות, לא פגיעה, לא חוסר כבוד, לא רגשי אשמה - אלא חיים של אמונה, חיים שלווים ומאושרים, חיים של שמחה אמיתית, **אשרי העם שככה לו.**

(מתוך שיעור 141 בשער הבטחון. לשמיעת השיעור הקישו 141-3011904 לאחר בחירת השפה, או בחיגו ישיר 02-3988-4031.)

מאז ומעולם התרגלנו לומר 'אם ירצה השם'. ילד מבין שזהו כינוי לתאריך לא ידוע, והמבוגרים כבר יודעים שזה מביע רצון אמיתי לעשות את הדבר שהתבקשו לעשות. אולם, רק אלה שמתעמקים בביטוי, קולטים את משמעותו האמיתית: אם ירצה ה', פירושו: שהדבר יצא לפועל רק אם השם יתברך ירצה.

כשאנחנו מתבקשים לעשות פעולה של טובה לזולת, תיתכן אחת משתי התוצאות: או שהפעולה תצלח ותצא לפועל, והחבר יקבל את הטובה וירוח לו, או שהפעולה לא תצלח, והחבר לא יקבל את הטובה דרכנו. רבינו מודריך אותנו איך להתנהג כאשר מבקשים מאיתנו טובה. בשלב הראשון נזכור מי מחליט אם הטובה תצא לפועל, ונאמר 'אם ירצה ה''. אנחנו רק שליחים, הוא לבדו עושה הכול, ומה שאנחנו יכולים לתת אלו נדיבות הלב, הרצון והאמץ. התוצאה - אינה בידינו.

כשאנחנו מגיעים לתוצאה המקווה, אנו שמחים מאוד שזכינו להיות השליחים להיטיב לחבר. אם זכית והצלחת, תן תודה לבורא עולם שהצליח את שליחותך בידך, ועל ידך הגיעה הטובה לזולתך. אתה זוכר היטב שהוא מסובב הסיבות, והוא אשר זימן לך את כל צירופי המאורעות, כדי להגיע לתוצאה המקווה.

בהודיה עמוקה להשי"ת אתה ניצל מהגאווה: אינך מצפה לגמול מהחבר או להכרת הטוב ממנו. אתה יודע שעשית את שליחותך, ודי בזה. ההדרכה של רבינו מביאה עמה הרבה רוגע. כמה כאב ועוגמת נפש בני אדם חווים, מפני שהם מצפים לתגובות שונות מהסביבה, ומקבלים תגובה שלא חיכו לה.

ודאי שאם עשו לי טובה, אני מחויב בהכרת טובה לשליחו של הבורא יתברך; אבל כשאני עושה את הטובה לשני, אני זוכר שאני רק חלק מתוך שרשרת הסיבות, ומודה לבורא עולם על הזכות שניתנה לי. וכך אומר רבינו בפרק ד' בסוף חלק השלישי: **ואם ישלימהו על ידו, וישלימהו סיבה לטובת זולתו, יודה על זה.**

ומה קורה כשרוצים לעשות טובה לשני, ולא מצליחים? רצייתי להעביר חבילה מבני ברק לירושלים, אבל בדיקת היום היו קשיים

הצטרף גם אתה לרבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארגן ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 0-330-3900-489 • מבלגיה 0-380-844-28 • מאוקראינה 380-947-100-633 • מארגנטינה 3988-4031 • מדרום אפריקה 87-551-8521

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

קו לנשים - שלוחה 4 בתפריס הראשי

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

לא נוסע באמצע הזמן

מספר יהודי מירושלים: אני אברך כולל שלומד בישיבת מיר, והתורה היא חיי. יש לי בבאר שבע דירה שאני משכיר, ודמי השכירות משמעותיים למדי לפרנסת הבית.

במשך שנים השכרתי את הדירה, והנה, יום אחד השוכר ששהה באותה עת בדירה הודיע שהוא עוזב. כעת צריך להתחיל מתחילה, ולחפש שוכר חדש. התהליך הזה אינו מרתיע אותי, כיוון שאיני מתעסק איתו. יש לי מספר טלפון של מתווך אמין באזור, ואני מתקשר אליו ומספר לו את הסיפור הלא דרמטי כלל: השוכר עזב, ובבקשה ממך, תמצא לי שוכר חדש.

המתווך, שזו מלאכתו, עשה מה שצריך, פרסם היכן שפרסם, וגם הביא אנשים לראות את הדירה. בשלב הזה, כל השוכרים הפוטנציאליים נסוגו לאחור. הם רק הריחו את השאריות של האוכל של הדייר האחרון, ונמלטו על נפשם.

המתווך התקשר אליי ואמר לי: "תקשיב, הדירה נמצאת במצב כזה, שאף אחד לא רוצה אותה. אם אתה רוצה להשכיר את הדירה, אתה צריך לבוא, לארגן ולנקות אותה, ואז אנשים ירצו לגור בה".

התקשרתי לדייר שעזב. הוא טען שהוא עזב דירה במצב סביר למדי, אולם כידוע, לכל אחד יש רמת סבירות משלו, ומה שסביר אצלו, אינו סביר כלל אצל אחרים לרגע שרואים כל פגע. אמנם תיארתי לעצמי שהוא לא השאיר לי דירה לפסח, אולם למעשה הוא השאיר דירה שאפילו בשביל ערב פסח, לא שייך לגור בה.

לכאורה, עליי לקום ולנסוע ממקום מגורי בירושלים לבאר שבע, אולם איך אני עושה דבר כזה? הרי אני לומד בכולל! תורתי אומנותי, זה לא רק עניין של הגדרה ורישום. זאת האמת הפשוטה של חיי. איני מוכן להפסיד את הלימוד בכולל, ויהי מה. נסיעה לבאר שבע היא נסיעה ארוכה, הטיפול בדירה אורך הרבה זמן, וזה אומר להפסיד משעות הלימוד בכולל. לא שייך פשוט לא שייך.

החלטתי שבמשך הזמן איני נוסע לבאר שבע. בין הזמנים בע"ה אסע ואסדר את העניינים. עד אז, או שבכל זאת אנשים ישתכנעו שהבעיה של הדירה היא ארגונית בלבד, וכדאי להם לשכור אותה ולארגן אותה בעצמם, או שהדירה תחכה. כדי שבהגיע בין הזמנים אוכל מיד להתעסק עם ההשכרה, ביקשתי ממי שמתמצא בכך, לפרסם את הדירה כעומדת להשכרה, כדי שבבוא היום אוכל להשכירה מיד.

ביום הראשון של בין הזמנים, יי באב, נסעתי לבאר שבע, לא לפני שהפלתי תחינה לפני בורא כל עולמים. אמרתי: ריבוננו של עולם, כשהחננוני פותח את המכולת, אתה שולח לו פרנסה באמצעות המכולת. עכשיו אני פותח את המכולת שלי, ובבקשה ממך, שלח לי הצלחה, ותעזור לי למצוא את השוכר הנכון.

ביקשתי מה' שזה יקרה מהר, כי לא נעים לי להסתובב שם, באזור של הדירה שמצריך גם שמירה יתירה על העיניים. הגעתי לדירה, וגיליתי שהמתווך לא הגיב כלל. הדירה מבולגנת ברמה גבוהה. מזרונים, כלים, לכלוכים ושאריות של כל מיני דברים בלתי מזוהים ממלאים אותה, וחייבים לעשות בה סדר וניקיון יסודיים.

הפשלתי שרוולים, והתחלתי עשיתי הכול בזריזות רבה, ומשעה לשעה קיבלה הדירה מראה אנושי. שטפתי את הדירה בחומר מדיף ריח נעים, עד שהיא הייתה מוכנה לאורחים.

בדיקת אז אני מקבל טלפון. אישה אחת רוצה לשכור את הדירה. אמרתי לה שהיא יכולה לבוא לראותה, וכדאי שתעשה זאת היום, כיוון שאני גר בירושלים, ואיני יודע מתי אגיע לכאן שוב. ממבט בשעון הבנתי ששעת המנחה הגיעה, ובבית כנסת הקרוב יתחיל עוד מעט מניין לתפילה. לכן סיכמתי איתה שתבוא בעוד כשעה. למה שעה? כי אני צריך להספיק עוד כמה דברים. עליי להתפלל, לומר פרשת המן, ולהשלים כמה עניינים שאיני מוותר עליהם. הרי הקב"ה מסדר את הכול וגם את הדירות והשוכרים, ואילו עליי מוטל לעשות את תפקידי ולקיים את חובותיי לקב"ה. לא פחדתי שהשוכרת תברח. ידעתי: או שתהיה לה סבלנות לחכות, או שיבוא מישהו אחר. אני את שלי עושה. זה הוויכוח הקבוע שיש בין היצר הטוב ליצר הרע. שניהם אומרים 'אם לא עכשיו - אימתי?' היצר הרע אומר: אם לא תענה

עוד מצווה לפני החתונה

ברוך ה' זכותי, ויש לי בית מלא ברכת ה', בנות צנועות וטובות ב"ה. העולם אומרים שבנות בערב פסח זאת מציאה גדולה - מה שאכן נכון, אך לא רק לגבינו, אלא גם לגבי הסביבה. אנשים יודעים שאפשר לבקש עזרה מבנותיי, ואם הן רק יכולות, הן עוזרות בשמחה.

יום אחד אני מקבל טלפון מאברך בשכונה. הוא מתנצל אלה התנצלויות, ומסביר שהמצב אצלו בבית לא פשוט. אשתו לא חשה בטוב. היא אינה יכולה לעסוק בעבודות הפסח, והוא ממש אובד עצות. חוץ מזה, כעת אמור להגיע אליו אורח חשוב, ומוכרחים להשליט סדר בבית. לשלם על עבודות ניקיון אין באפשרותו, והוא שואל האם אפשר שאשלח לו מי מבנותיי, שתעשה אצלו פסח.

אמרתי לו, "תהיה רגוע, בעזרת ה' אשלח לכם מישהי שתעזור".

ניגשתי לבתי וספרתי לה על המשפחה שזקוקה לעזרה, אולם היא כבר הייתה עייפה מאוד. באותו יום היא עבדה קשה, וניקתה חלקים בבית שדורשים המון כוח ומאמץ. היא ממש לא יכלה למלא את בקשתי.

ראיתי שכך, ופניתי לבתי הגדולה יותר, שהיא כבר כלה, ברוך ה'. אמרתי לה, "בואי, תתפסי מהר מצווה לפני החתונה. יש כאן משפחה שנתקעה עם עבודות הפסח. בבקשה, לך אליהם וכבר תדעי מה לעשות".

היא נענתה בשמחה, ויצאה בזריזות לכיוון הבית. היא רק הגיעה לשם, ומיד קלטה את המצב. לא השתהתה, והחלה לעבוד: לפנות, לנקות, לסדר, לארגן ולצחצח. אחרי כמה שעות של עבודה, הבית היה מבריק.

עוד כמה רגעים והיא כבר הולכת, והנה דופקים בדלת. האורח הגיע! מדובר ביהודי מאנטוורפן. הוא מברך לשלום את כולם, ושואל: למי הנערה הזו? זה לא כל כך הסתדר לו שהיא חלק מהמשפחה.

בתי הרגישה ממש לא נעים. היא רצתה להתחמק ולצאת, אבל האורח התעניין לדעת מה היא עושה כאן, ובעל הבית אמר שהיא באה לעזור, והיא זו שניקתה כאן והבריקה את הבית.

אחר כך שמעתי את ההמשך. האברך סיפר לאורח כי העוזרת היא כבר כלה, והחתונה נועדה להיערך בסיון. "אם ככה", אמר האורח אחרי מחשבה קלה, "אני רוצה לתת לך את כל מה שאתה צריכה עשרת אלפים דולר. להכנסת כלה".

כשמעתי זאת, חשבתי שאלו סתם דיבורים. חלום. כנראה האורח התרגש לראות שעוזרים לבן משפחתו, ורצה להראות את עצמו כנדיב.

אולם מה התפלאתי לראות שאכן, קרוב לחתונה, אחרי חג השבועות, קיבלנו מאותו יהודי מאנטוורפן עשרת

השלוחה
החדשה
לשמיעת
הסיפורים

שהתפרסמו בעלון

6176 * שלוחה 2 ואחר כך 9

מפיצים אמונה ורואים ישועות

עברתי תקופה בה התמודדתי עם מצב רפואי מורכב מאוד. תוצאות הבדיקות היו מאיימות, והטיפול התרופתי שקיבלתי לא הועיל. אמרתי לעצמי, שהנה אני צריך חיזוק לוגי הנשמי, ויש הרבה יהודים שצריכים חיזוק לנשמה. אם כן, אעשה למען חיזוק יהודים, ובעזרת ה' אתחוק גם אנכי. קיבלתי על עצמי להפיץ את האמונה בה' על ידי תרומה של עלונים במקום שלם למשך שנה שלמה. כיום, חודשים אחרי התרומה, יש שיפור מדהים במצבי הרפואי, ולדברי הרופאים, תוך זמן לא רב הכול יעבור ויחלוף.

מפיצים אמונה ומחיים נפשות

אני בחור בן 24. כמעט כל החברים שלי, וכן גם כל בני הוויכוח משכנת הגיל שלי, כבר התחתנו, וחלקם כבר גם עם ילדים. בני דודים צעירים ממני כבר התארסו, בישיבה אני רואה בחורים צעירים מתארסים ומתחתנים, גם אחותי הקטנה כבר התחתנה, ואני לא יודע איך הייתי מחזיק מעמד אלמלא הקו הקדוש שלכם. שאני מאזין לו כל יום. הייתה תקופה שלא שמעתי אותו, ואז כבר כמעט התייאשתי מהמצב שלי... אין לי מילים להודות לכם על הקו הקדוש ועל העלונים שלכם. אתם לא יודעים כמה זה עוזר לכל עם ישראל! * 7 מניין בקו

לשוכר עכשיו, אבוי לך; והיצר הטוב אומר: אם לא תתפלל עכשיו, מתי כן תעשה את זה? ואני צריך להחליט למי להקשיב. כבר הבנתם מה החלטתי.

אחרי התפילה חזרתי לדירה, והנה, השוכרת הגיעה, והיא התלהבה מהדירה מאוד. על המקום היא חתמה חוזה, לא לשנה אלא לשנתיים. ולא במחיר של 1,300 ש"ח לחודש כמו שהיה עד היום, אלא במחיר של 1,400 ש"ח לחודש, וכל זה בלא דמי תיווך.

רגע, זה לא הכול: הדייר הקודם שעזב נתבע לשלם פיצויים על הדירה שעזב ללא כל ארגון מצדו, והוא שילם אותם. הדיירת החדשה ביקשה שארכיב שער לחצר, ואחר כך היא בעצמה הוסיפה דשא על חשבונה, ושדרגה את כל מראה הדירה. כעבור שנה היא נאלצה לעזוב, אך מכיוון שחתמה על חוזה לשנתיים, היא הביאה בעצמה שוכר אחר.

אמרתם לה, שכיוון שהיא השקיעה בדירה, היא יכולה לדרוש מהשוכר החדש סכום גבוה יותר, ולקחת את ההפרש לעצמה במשך השנה הקרובה. ככה זה כשמאמינים. יכולים לפרגן לאחרים גם כן.

בהנהגה זו זכיתי לקדש שם שמיים.

כך הושכרה הדירה בבאר שבע, סמוך ונראה לאוהלו הקדמון של אברהם אבינו, מפיץ האמונה הראשון בעולם.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים המתפרסמים בעלון - סיפור מס' 76.)

אחרי שנתן מעטפה, הוא הוציא עוד משהו

אני מגיע לחתונה, ושומע את קולו של ידיד קרוב שלי, המזמר ברקע. קולו הנעים מרקיד את הציבור, שירתו יפה ומרוממת, והתלהבותו נראית כלקוחה מעולמות אחרים. אפשר ממש לחוש כי הזמר אינו רק עושה את מלאכתו בנאמנות, אלא מעניק את ניגוניו מתוך שמחה פנימית. אני חושב לעצמי, שאם הזדמנו שנינו תחת קורת גג אחת, מן הראוי גם שנשוחח מעט.

חיכיתי להפוגה כלשהי, וניגשתי לברך את ידידי לשלום. אחרי כמה מילות ידידות, סיפר לי החבר את סיפור נגינתו. כך הבנתי כי אכן, לא שירת זמרים היא, כי אם שירת מלאכים עושי דברו. וכך סיפר:

כשהזמינו אותי לשיר בחתונה הזאת, חתונה של כלה יתומה, החלטתי שלא לקחת כסף על השירה. תהיה זו תרומתי להכנסת כלה. אמנם זו תרומה גדולה ממש, על ארבעת אלפים דולר, אולם קיוויתי שאצליח לעמוד בהחלטה הזאת. רציתי מאוד לעמוד בה.

אתמול, יום שלישי, אני חושב על החתונה של היום - יום רביעי, ואני מרגיש שהחלטה הזאת אכן אינה פשוטה ליישום. לצאת לילה שלם ולשיר עד כלות הכוחות, זה לא דבר קל. אמנם זה עושה רושם נחמד מאוד, לראות את הזמר על הבמה, אבל במציאות, כמו בכל עבודה, יש בזה גם קשיים ומאמצים. אנשים מוכנים לעשות הרבה בשביל כסף. גם אני.

ואני רוצה לעשות בשביל הנשמה שלי, ולכן כשאני שר איני חושב על הכסף, אלא על שמחת חתן וכלה, ועל שמחת יהודים בכלל. זאת מצווה גדולה, להיות בשמחה תמיד, ואם אני עוזר לאחרים להגיע לשמחה הזאת, הרי זה ממש זיכוי הרבים.

בכל זאת, מפעם לפעם אני אוהב לעשות גם חסד טהור. חסד לשם חסד. לשיר לכבוד השי"ת, לשיר לכבוד השכינה הקדושה, לשיר בעת שמקימים חורבה מחורבות ירושלים ומקרבים את הגאולה השלמה. סתם ככה, בלי לערב שום שיקול גשמי.

רק שתדע לך שזה קשה. מיד מתקומם לך משהו בפנים שאומר לך: ה' נתן לך את הכישרון כדי שתתפרנס ממנו. באיזו רשות אתה מוותר על הכסף שתקבל? הרי אתה צריך להביא לחם לפי הטף. זה לא כל כך פשוט להחליט שלא לוקחים כסף...

אתה מביין? הקולות שעלו בתוכי בבלבו אותי לגמרי. כבר לא ידעתי מי היצר הרע ומי היצר הטוב, אבל הרגשתי שרצוני לשיר בלי לקבל תשלום הוא רצון ראוי ונכון. התפללתי לה' ואמרת: ריבוננו של עולם, אני רוצה מאוד לשיר מחר בחתונה בחינם. בבקשה ממך, תזמן לי את הכסף ממקור אחר!

בקיצו, אתמול הייתי בחתונה אחרת. שעת הריקודים מסתיימת, אני אוסף את כליי, מנגב את הזיעה, מחכה לתשלום, והמחותן מגיע, זורח כולו, מוציא מעטפה ואומר: "זה התשלום שדיברנו עליו". אחר כך הוא מוציא עוד חבילה של שטרות, "וזה טיפ! השירה שלך כל כך מיוחדת, שמגיע לך שימחת אותי מאוד!"

אני מסמיק קצת. זה לא בולט, כי אחרי שירה של שלוש שעות אני נראה בהתאם. מודה מכל הלב, ומאוחר יותר סופר את הכסף שהמחותן נתן לי רק בתור טיפ. התברר שזה טיפ שמן מאוד: שלוש אלפים דולר.

הרגשתי שתפילתי התקבלה. הקב"ה זימן לי את הכסף ממקור אחר.

ידידי סיים את סיפורו המפליא, וחזר להנעים בקולו הרוגש, "יודו לה' חסדו, יודו... ונפלאותיו לבני אדם..."

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים המתפרסמים בעלון - סיפור מס' 77.)

אלפים דולר!

הקב"ה רצה לתת לנו את זה, וסובב את העניינים בצורה כל כך מיוחדת.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים המתפרסמים בעלון - סיפור מס' 78.)

החגיגה של אתמול והרפואה של היום

אני משמש בתפקידי כמפקח בחיידר: מסייר במסדרונות, עוקב ומתבונן, ומידי פעם משוחח עם הילדים שיחות קצרות. לפעמים, כשיש צורך, אני מעביר למלמדים את התרשמותי. לעיתים יש צורך בהתערבות של המנהל. ההתמקדות שלי היא בעיקר בשעות ההפסקה, כאשר על פי רוב המלמדים נמצאים בחדר המורים, וגם אז יש צורך בפיקוח חינוכי.

זה היה בתענית אסתר. יום קודם לכן אירעה בחיידר השתוללות שעברה את הטעם הטוב של שמחת חודש אדר, ואני רציתי לברר פרטים על מה שאירע. החלטתי לתשאל על כך ילד מסוים. זהו ילד עדין וטוב, שכנראה אינו קשור כלל לחגיגת האתמול.

ניגשתי לכיתה, וביקשתי שיקראו לילד הזה, שלצורך הסיפור נקרא לו שמוליק.

שמוליק יצא אליי, וראיתי עליו שהוא קצת מבוהל. מה המפקח רוצה ממנו? תיארתי לעצמי שזה מפחיד, ולכן התחלתי לדבר איתו סתם על דא ועל הא. "יש לך משקפיים חדשים", אמרתי לו, "הם ממש יפים! מתי קנית אותם?" הוא ענה בנעימות, ותוך כדי דיבור אני שם לב לחתך שיש לו מעל המצח, במקום שמניחים את התפליין. זה נראה כמו חתך טרי, שזב ממנו מעט דם.

שאלתי אותו, "מתי זה קרה?"

והוא ענה: "קודם. בהפסקה."

"איך?"

"נפלתי מהכיסא ונתקעתי בשולחן."

"וטיפלת בחתך?"

"כן. שמתו טישו על המקום."

לא הייתי רגוע. החתך נראה לי מדי עמוק. קראתי לאחד מהמלמדים שמתמצא בעזרה ראשונה, והוא אמר לי, "החתך לא נראה טוב. תבקש שאמו תבוא לקחת אותו עכשיו לקופת חולים. צריך שרופא יראה את זה."

התקשרתי לאמא, והיא אכן באה לקחת אותו.

אחרי כמה ימים התקשרתי לאביו של שמוליק, לשאול בשלומו, והוא אמר לי: "יישר כוח! טוב מאוד שזירות אותנו לגשת לקופת חולים. התברר שהחתך היה עמוק מאוד, ושמוליק נזקק לחמש תפירות!"

התרגשתי מאוד והודיתי לה', שנתן בליבי לקרוא דווקא לשמוליק כדי לברר עמו עניין שבכלל לא היה קשור אליו. קשה לשער מה היה קורה לו היו מגלים את החתך אחרי זמן רב מדי. זהו ילד כל כך עדין שמסתדר לבה, לא מספר ולא מתלונן...

גם על ילד כזה ה' שומר, ואם הוא לא ממחר לספר למפקח על המכה, המפקח קורא לו ומבקש ממנו שהוא יספר...

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה המיוחדת לסיפורים המתפרסמים בעלון - סיפור מס' 79.)

קח גם אתה שותפות קבועה בהפצת "ההשגחה פרטית" לכל יהודי בכל העולם

ותזכה גם אתה לראות את ההשגחה הפרטית בכל העניינים
התקשרו עכשיו למוקד הישועות **02-6313-742**
או בקו ההשגחה פרטית **02.30.11.300** | שלוחה 6

בעמדות נדרים פלוס | משלוח בדואר | העברה לבנק לאומי | טניף 902 | חשבון 57390056 | משרד תל.ד. 5475 ירושלים | ע"ש השגחה פרטית

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

זכו בשותפות קבועה "במוקד הפצה"

לעילוי נשמת רינה רגזינה בת שרה שרינה
לעילוי נשמת חיים בן אסתר

לזכות שמואל בן אולגה לילדים טובים בריאים וצדיקים
לזכות גניה אסתר בת שרה בתיה לילדים טובים בריאים וצדיקים

מזייתים את אור האמונה בערי ישראל

לזכות התורם בעילום שם

לצמיחת שיער בראש ועשירות גדולה.

מתנת האפיקומן

האפיקומן החדש



(קב הישר פרק פב)

על ידי האמונה נכנסים לרשות הקב"ה

כבר אמרנו כי האמונה הוא הדבקת בו יתברך מכל וכל, כאשר הוא מאמין בו יתברך בכל לבבו ובכל נפשו, כי זהו ענין האמונה. ולכן אמר במכילתא **שהגלויות מתכנסות בזכות האמונה**, כי זהו ענין האמונה, שהוא יוצא מרשות עצמו ולהיות אל ה' יתברך להתדבק בו, ולכן הגלויות אשר הם נפרדים מן ה' יתברך מתכנסות אל ה' יתברך בזכות האמונה להיות דבקים בו מצד האמונה. וזה עצמו ששורה עליו רוח הקודש בשמחה, כאשר הוא דבק בו יתברך שורה עליו רוח הקודש, ולכן כאשר ישראל מאמינים בו יתברך.

יתברך בבטחון גמור, אז הגלויות מתכנסות אל ה' יתברך. (מרה"ל, נוצר ישראל פרק טז)

מצטרפים לאלפי המנויים ומקבלים גם את המגזין המורחב של חודש ניסן



- ✍ כתוב מרתקת
- ✍ ראיונות מחכימים
- ✍ מדורים לכל הגילאים
- ✍ סיפורים בהמשכים
- ✍ מוסף סיפורים נבחרים
- ✍ מוסף סיפורי קומיקס

כשאתם מעניקים לילדים את מגזין השגחה פרטית כמתנת אפיקומן, אתם מבטיחים לעצמכם ולבני ביתכם חיים נינוחים ושמחים. זוכים להנחיל אמונה וביטחון שלווה ורוגע לכל בני המשפחה!

להצטרפות כמנוי חייגו כעת:

*6176

(שלוחה 3)

עקב העומס במענה האנושי, אנו ממליצים להירשם אוטומטית במערכת 'דברית מלם' על שם מגזין השגחה פרטית.

לשונם הזהב

השגחה פרטית בספרים הקדושים

האמונה - שורש כל התורה

ולא נגאלו אלא בשביל האמונה, שזהו שורש כולל כל התורה כולה, כמו שאמרו (מכות כד א) "בא חבקוק והעמידן על אחת צדיק באמונתו יחיה", שעל ידי זה לבד הוא דבוק בחי העולמים ויחיה חיי עדי, אפילו שקוע במקום ששקוע, ד"אמונתך בלילות" כתיב, גם כשהוא בתכלית החושך ושיקוע דעולם הזה הדומה ללילה, שמחשיך ומעלים כל האורות, על ידי ההתחזקות באמונה זוכה להיות ה' אור לו. ועל זה אמרו "ועמך כולם צדיקים", וישראל מאמינים, ועל ידי כך יוכלו לבוא לכל מדרגות היותר גדולות שאפשר לאדם לבוא, כי זהו השער לה' אשר צדיקים יבואו בו, גוי צדיק שומר אמונים, תרעא לאעלא גו מהימנותא, כי אמונים נוצר ה' ועיניו בנאמני ארץ, וגם גאולה העתידה רק על ידי האמונה.

(פרי צדיק, קדושת השבת, פרק ז)

לא לעכב את הגאולה

הזכות הרביעי שנגאלו אבותינו היה, שהיו תולין בטחונם בהקב"ה. ועכשיו אני רואה בעוונותינו הרבים שאחד מן האלף הוא תולה בטחוננו בהקב"ה, כי רוב העולם תולין בטחונם בממון ובבני אדם שאין להם תשועה, וזה הגורם שרואין את העניים שהמה בתכלית השפלות, ועשירים נוטלים שררה לעצמן, והעני הוא כקוץ בעיניו. ועל ידי זה אין

בשכר האמונה נגאלו ישראל ממצרים

כל המקביל עליו מצווה אחת באמונה, כדאי הוא שתשרה עליו רוח הקודש, שכן מצינו באבותינו, שבשכר אמונה שהאמינו אבותינו בה', וכו ושרתה עליהם רוח הקודש, ואמרו שירה. שנאמר: "ויאמינו בה' ובמשה עבדו". ונאמר: "אז ישיר משה ובני ישראל". וכן אתה מוצא, שלא ירש אברהם אבינו העולם הזה והעולם הבא, אלא בזכות אמונה שהאמין בה', שנאמר: "והאמין בה' ויחשבה לו צדקה". וכן אתה מוצא, שלא נגאלו ישראל ממצרים אלא בשכר האמונה, שנאמר: "ויאמן העם". וכן הוא אומר: "אמונים נוצר ה'", **מזכירין אמונת אבות**. ואומר: "וידי משה כבדים, ויקחו אבן וישמו תחתיו וישב עליה, ואהרן וחור תמכו בידיו, מזה אחד ומזה אחד, ויהי ידיו אמונה, עד בא השמש". ואומר: "זה השער לה', צדיקים יבואו בו". **בבעלי אמונה מהו אומר?** "פתחו שערים ויבא גוי צדיק, שומר אמונים". **השער הזה, שכולו לילה, לפיכך זכינו לעולם הבא** הוא אומר: "טוב הלוות לה' ולזמר לשמך עליון. להגיד בבוקר חסדך ואמונתך בלילות. עלי עשור ועלי נבל עלי הגיון בכינוה ה' בפעלך במעשי ידך ארנן". **מי גרם לנו לבא אלך שמהו זך שכר אמונה שהאמינו אבותינו בעולם הזה, שכולו לילה, לפיכך זכינו לעולם הבא שכולו בוקר**. לכן נאמר: "להגיד בבוקר חסדך, ואמונתך בלילות". וכן יהושפט אומר לעם: "האמינו בה' אלוקיכם, ותאמנו! האמינו נביאינו והצליחו!" וכתוב: "ענין הלא לאמונה". וכתוב: "וצדיק באמונתו יחיה". וכתוב: "חדשים לבקרים רבה אמונתך". וכן אתה מוצא, שאין הגלויות מתכנסות אלא בשכר אמונה, שנאמר: "איתי מלבנון כלה, איתי מלבנון, תבואתי תשורי מראש אמונה, מראש שניר חרמון, ממעונות אריות, מהררי נמרים". וכתוב: "וארשתך לי לעולם, וארשתך לי בצדק ובמשפט ובחסד וברחמים. וארשתך לי באמונה, וידעת את ה'". **הא, גדולה אמונה לפני הקב"ה, שבשכר אמונה שרתה עליהם רוח הקודש, ואמרו שירה**, שנאמר: "ויאמינו בה' ובמשה עבדו". אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה'. וכן הוא אומר: "ויאמינו בדבריו ישירו תהילותו".

(מכילתא, בשלח, פרק טז)

יש לכם מאמר מחזק מהספרים הקדושים? שלחו אלינו. (דפיפות תינתן למאמרים הקשורים לפרשת השבוע או לענייני דיומא) | במייל 023011300@gmail.com | בפקס 02-6599189

נקודה מתוך שיעור המופלא של הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מליקווד ליל הסדר, בן חורין ושמחה

הארה פרטית מתוך שיעורי המשפיעים ב'קו השגחה פרטית'

ולכן חשוב מאוד לקרוא את ההגדה ברגש. זהו הזמן לקרבת ה' בלב מלא הכנעה, שמחה והודיה לה' יתברך, ויחד עם זה צריך הכרת הטוב גם להורים ולבני הבית. בתהלים פרק ע"ח כתוב, שהתכלית שעד דור אחרון מספרים ביציאת מצרים, היא "וישימו באלוקים כסלם, ולא ישכחו מעללי קל, ומצותותי ינצורו". ופירשו המפרשים: 'כסלם' היינו 'מבטחים', שיבטחו בו על ידי שאינם שוכחים את כל הנפלאות שה' עשה להם, ועל די זה - 'ומצותותי ינצורו'. והו עיקר ענין בני חורין בליל הסדר, שאנחנו צריכים להגיע להכרה שהקב"ה דואג לנו לכל פרט גם היום, וכך נוכל להישען עליו ולהיות במנוחה. חוזה המשמעות האמיתית של בן חורין - שמי שיש לו 'מנוחת נפש הבוטח' כפי שכתב החובות הלבבות בפרק א' שזוהי מהות הבטחון, הוא בן חורין מדאגות, וחי לפני השי"ת בשמחה! **וזהו ענין ההסיבה - שיש לנו להישען על אבינו שבשמים!**

מובא בזוהר הקדוש (שמות מ): כל בן אדם שמשפר ביציאת מצרים, ובסיפור ההוא שמח בשמחה, הוא מזומן לשמח עם הקב"ה לעולם הבא וכו', הוא בן אדם ששמח באדונו, והקב"ה שמח בסיפור ההוא. באותה שעה הקב"ה מקהיל את כל הפמליא שלו, ואומר להם - לכו ושמעו סיפור השבח שלי שמשפרים בני ושמחים בישועתי וכו'. עוד מובא שם, שעל ידי סיפור יציאת מצרים גם המלאכים מודים להשי"ת על הניסים ועל עם קדוש, וחובה על האדם היהודי ולספר לה' על כל הניסים שזכה לראות. בליל הסדר אנחנו רוצים להתרומם, להתקרב ולהרגיש השראת השכינה. הדרך הטובה ביותר לכך היא אהבת ה' יחד עם אהבת ישראל - לכבד אנשים ובפרט את בני הבית, וכלל לא להקפיד או ח"ו לכעוס; אלא אדרבה, האדם צריך להיות בשמחה ולהודות על ידי הסיפור מתוך הכנעה ושמחה, וכדברי זוהר, זה מה שמביא את השכינה.

שיעורי הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א נמסרים מידי שבוע בעברית, אידיש ואנגלית בשלוחה 2 < 2 (לאחר בחירת השפה)

העלון יוצא לאור גם באידיש ואנגלית | בקבלת העלון במייל B023011300@GMAIL.COM | לשליחת סיפורים במייל: hphp6176@gmail.com

הדפסה: פריינט-גוטי

תכלית העלון הוא, לקרוב את האדם לבורא עולם. חלילה שהוא יהיה זה שיפריע להתפולל ולשמוע קריאת התורה.